

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > שיחת השבוע 064 בעלותך מרכז תשעח

שיחת השבוע 064 בעלותך מרכז תשעח

פרשת השבוע פרשת בעלותך. בעלותך את הנרות "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות". ברש"י מיסוד דברי הגמרא ועוד מקומות בחז"ל. שהשלושה מימין ושלושה משמאל ובאופן קצת שונה. אבל בכל אופן הם מאירים אל נר האמצעי והרי שהששה קנים הללו היו מכוונים אל המרכז של המנורה. "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות". הרוצה להחכים ידרים שמנורה בדרום מתבאר כאן שצורת פני הדברים של היחכים זה באופן שהוא נוטה שכל הקצוות, כל הצדדים, כל הששה צדדים בעומק, פונים כולם לנקודת המרכז שבדבר.

"אל מול פני מנורה יאירו שבעת הנרות" שכיוון שהמנורה היא שורש אופן השגת החוכמה כמו שהוזכר הרוצה להחכים ידרים שמנורה בדרום. א"כ צורת המנורה היא צורת השגת היחכים. ובאיזה אופן הוא יחכים? "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" שהכל יהיה מכוון אל הנר האמצעי. בלשון ברורה העולם שהבורא ברא יש לו שורש אחד ולאחר מכן יש מציאות של התפרטות שיוצרת פיזור. ע"מ להשיג את מציאות החכמה בשלמות "הרוצה להחכים ידרים שמנורה בדרום" צריך לכוון עצמו לנקודה אחת. לשורש אחד. לנקודת המרכז של הכל. זה שורש צורת השגת החכמה. הרוצה להחכים ידרים.

ובהרחבה יותר יש שני מרכזים כלליים שצריכים להיות לאדם המרכז האחד הוא המרכז הגדול שהכל סובב עליו שהאדם מרכז את עצמו לתכלית החיים שלשם כך בורא עולם ברא את עולמו. זוהי נקודת המרכז שעליה צריך ליסוב הכל. אלה הם דברי הגמרא הידועים בסוף מסכת תענית "עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים כולם מחווין באצבע ואמרי זה ה' קווינו לו" כולם מחווין באצבע כשיש מחול יש נקודת אמצע. שכולם מחווין לנקודת האמצע. כלומר נקודת האמצע זה המקום שבו מתגלה התכלית. הוא המרכז של הכל. שהכל פונה אליו.

ומצד כך בקומת עבודתו של אדם היא לעולם שיש לו מרכז אחד שהכל פונה אליו ומהו? "כולם מחווין באצבע ואמרי זה ה' קווינו לו" זה המחווין באצבע בנקודת המרכז. כמו שהמנורה האירו אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות "אל מול פני המנורה" כל הששה קנים פונים לנקודת המרכז, נקודת האמצע. כך עבודת האדם. "כי ה' ייתן חכמה מפיו דעת ותבונה" ע"מ להשיג את החכמה צריך לפנות לנקודת שורש ההשגה, שהיא ממנו יתברך שמו. "כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה" ולפיכך המרכז של הכל, שהכל סובב אליו ולשם צריך להיות פני האדם, שורש מחשבתו, קומת לבבו וכל מעשיו מכוונים למרכז הגדול שזה הוא יתברך שמו. "כולם מחווין באצבע ואמרי זה ה' קווינו לו".

זהו הכלל הגדול המרכז הגדול שאליו הכל צריך לפנות כאשר האדם כבר נמצא באמת במדרגת שהוא דבוק בו יתברך שמו זה בעצם המרכז המעשי בפועל של החיים שלו. אבל אצל רב בני באדם שהם עדיין לא שם. אז המרכז הזה הוא של השאיפה של "סוף מעשה במחשבה תחילה" להיכן הוא רוצה להגיע. הוא רוצה להגיע לבסוף, לשם. שנקודת המרכז תהיה הוא יתברך שמו. וכבר השתא בבחינת "סוף מעשה במחשבה תחילה" הוא מרכז את הכל לאותו מקום, לאותה מחשבה, לאותו מהלך של "סוף מעשה במחשבה תחילה" שהכל יהיה מכוון להגיע למרכז הזה. שזה גלוי שמו יתברך שמו. הדבקות השלימה בו יתברך. אבל כיוון שרב בני"א עדיין לא נמצאים שם זה רק שאיפה, זה "סוף מעשה במחשבה תחילה" לכוון כל מעשיו אל מצפוני ההתדבקות האמתי כלשונו של הרמח"ל במס"י. אבל הוא עדיין לא שם לכוון את זה בפועל. רק "סוף מעשה במחשבה תחילה".

וא"כ לכאורה יש מרכז ביסוד, שאיפה ביסוד, "סוף מעשה במחשבה תחילה". אבל עכשיו שלא נמצאים במרכז. יתכן שהאדם יחיה בפיזור כיוון שהמרכז שאליו סובב הכל היא רק שאיפתו. אבל לא מדריגתו. מי שיחיה רק בשאיפה, להבין ברוח, אם אדם

חי רק במה שהוא שואף, אז הוא חי מעבר למדרגתו. כי הרי אדם לא שואף להיות איפה שהוא נמצא הוא שואף להיות מעבר לאיפה שהוא נמצא. זה שאיפה אמיתית. ואם האדם יעמיד את כל חייו באופן של שאיפה, אז הוא מעמיד חייו על העתיד בלי הווה. על הרצון שלו על השתוקקות שלו להיכן להגיע. אבל בהווה, הוא לא שם בעצם. החיים שלו מנותקים מהווה. הוא חי עתיד בלי הווה. ולפיכך ברור שהיכן צריך להיות עבודת האדם? להעמיד שאיפות מוגדרים מאד עד השאיפה האחרונה "שמחווין כולם באצבע ואמרי זה ה' קווינו לו" המרכז של הכל. "אל מול פני המנורה" אבל מאידך הוא חי במדרגה שהוא חי עכשיו. במדרגה שהוא חי עכשיו, אם הוא רק מעמיד מרכז של הכל כשאיפה אחרונה. אבל במדרגה שהוא חי עכשיו, אין את אותה נקודת מרכז. נמצא שבמדרגה שבה נמצא עכשיו, הדברים מפוזרים ועומדים כשלעצמם. מצד השאיפה הם שואפים להיות מאוחדים בתכלית האחרונה קרבת ה' יחפצו. אבל בפועל שלהם כשעדיין הדבר רק בגדר שאיפה, הוא לא נמצא שם. הרי שמכך כן מעשיו יכולים להיות שהם בלתי מאוחדים אלא מפוזרים.

ולכן מחדדים. מלבד השאיפה הגדולה שלשם הכל מכוון שזה מרכז "הכל מחווין באצבע ואמרי זה ה' קווינו לו" צריך שיהיה לאדם מרכז במדרגה שנמצא עכשיו. ולפום דרגה דלילה כל אדם ואדם היכן שנמצא שיהיה לו נקודת מרכז שסביבה מסתובב כל היום כולו שהוא עוסק. כי אם לא, אם אדם עוסק בחומר, הוא בוודאי יכול להיות מפוזר עוד יותר. אבל גם אדם העוסק בעולם רוחני תורה עבודה גמילות חסדים. אבל הנפש שלו מתפזרת בין חלקי התורה היא מתפזרת בין חלקי התפילה היא מתפזרת בין חלקי הגמ"ח. והרי שאין לו נקודת מרכז שעליה סובב הכל זה עלמא דפירודא. סוד הקדושה הוא לעולם סוד האחדות. סוד הקלקול לעולם סוד הפירוד, עלמא דפירודא. ככל שהעולם גבוה יותר, שורשי יותר, הוא יותר עולם אחדות. ככל שהוא שפל יותר, נמוך יותר, הוא עולם מפוזר, עולם מפורד. "מפורד ומפוזר בין העמים" סוד העבודה הפנימית היא לעולם להדבק באחדות הפנימית. אחדות לפי ערכו שבה הוא נמצא. זה העומק הפנימי של העבודה מה שבחוץ זה רשות הרבים ריבוי בפנים רשות היחיד זה אחדות, זה צירוף, זה צורת העבודה הפנימית.

ולפיכך א"כ כפי שנתבאר מלבד השאיפה הכללית שאדם שואף להגיע למקום האחדות השלם שזה הוא יתברך שמו. אחד יחיד ומיוחד. ולשם הוא מכוון את הכל. זהו נקודת מרכז שמצרפת את כל קומת האדם. מלבד כך מוכרח שיהיה לאדם במדרגה בה נמצא השתא כח שסביבו סובב הכל. הוא שורש הכל עליו הוא מעמיד את כל קומת עבודתו. ואם אדם מפזר את חייו הוא לומד תורה בבקיות הוא לומד תורה בעיון הוא לומד הלכה הוא לומד מוסר הוא לומר שמירת הלשון הוא לומד אגדה והוא לומד עוד עוד כל אחד לפי ענינו. על אף שבוודאי יש כאן ריבוי של דברי תורה. יש צד מעלה ושבח. אבל אם אין נקודה אחת שעליה סובב הכל האדם לעולם לא יכול להצליח.

ולכן האופן המעשי של צורת חיים פנימיים של אדם שמבקש חיי אמת פנימיים. שיש לו נקודת מרכז אחד שמסביב לזה סובב יומו. למרכז הזה יכול להיות תוספות. אבל יש נקודת מרכז שהיא העיקרית, שסביבה סובב הכל. אתה הוא קם בבוקר ואתה הוא הולך לישון. זה חלק גדול מיומו עוסק באותו דבר. מלבד זה יש עוד פרטים שמתעסק בהם. אבל העיקר הופך להיות עיקר שמסביבו סובב הכל. הדוג' השורשית והיסודית שזה עמל התורה בעיון אין כוונת הדבר שאדם לומד סדר א' וזה הסדר שלו שהוא משקיע בו את העיון ואח"כ יש לו שאר חלקי תורה אלא זה המרכז שמסביבו סובב היום שלו מזה הוא מתחיל את היום שלו עם זה הוא מסיים את היום שלו. וביני וביני יש לו עוד חלקים אחרים שהוא צריך להשלים אבל מסביב לזה זה נקודת המרכז של המחשבה נקודת המרכז של הלב שתפוסה בדבר הזה.

דברים האלה הם עדינים בקומת הנפש אבל הם מעשיים מאד בפועל. אדם שעמל בתורה בג' סדרים ועוד תוספות במה שהוא עושה. אבל אין נקודת מרכז לדבר, הוא לא נוגע בפנים של "הרוצה להחכים ידרים" של מנורה בדרום כולה מקשה זהב "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" האופן המעשי הברור שבדבר שיש לו נקודת מרכז בעמלה שלתורה וזה לא סדר עיקר רק שבו הוא עוסק אלא הביני לביני שיש לו תחילת היום סוף היום ועוד. ועוד זמנים שישנם זה המרכז שמסביבו סובב הכל רק יש זמנים מיוחדים גם לשאר החלקים בתפיסת הנפש שלו בשקיעות המחשבה בראשית היום ובאחרית היום מדגישים מהביני וביני שנמצא בשאר הזמנים הוא נמצא באותו נקודה ובאופן טבעי אם יתפנה זמן וכדומה הוא שקוע באותו דבר כי זה נקודת המרכז שלו זה צורת חייפ פנימית אמיתית אבל יתר על כן שהזכרנו השתא זה ההנהגה המעשית בפועל ויש לה בית אב של עולם פנימי יותר צורת הבריאה שבואר עולם ברא סדר יומו של אדם בבחרותו וכש' לאחר מכן בחיי נישואין העולם החיצוני יש בו ריבוי של פרטים שהאדם חלקם מחויב בהם חלקם זה רצונות אבל באופן המעשי של חיי האדם יש לו ריבוי דברים של כישוריים מעשיים בפועל גמור בעולם המעשה עד"כ בכל יום אם מעט ואם הרבה והמעשים הללו החיבורים הללו הם חיבורים של פירודא עוד פרט כזה ועוד פרט כזה עניני בריאות עניני ממון עניני חינוך כל אחד ואחד לפי ענינו במה שיש לו ולכן כאשר האדם בנפשו נמצא בתוך תפיסת העולם שהיא תפיסה של ריבוי פרטים ותפיסה של הריבוי של פרטים נפזרים זה מזה שעד"כ לא מחוברים אחד לשני לכן כל זמן שנפשו של אדם נמצאת בתוך תפיסת העולם דידון עד"כ תפיסת הנפש שלו לא יכולה להיות במקום שיש מרכז אחד גמור. אם כמובן יש לו מהלך של להבדיל במקום עמלה של תורה איש עסקים ויש לו עסק מסוים זה יכול להיות שזה הופך להיות המרכז שלו. לא על זה אנחנו מדברים.

עכשיו מדברים על אדם שיש לו חיים של תורה ולמעשה יש לו את צרכי העולם החומר שבהם הוא מתעסק סדר בריאתו של

עולם הפרטים האלה שבהם האדם מתעסק הם נפזרים אז אם האדם באמת שקוע בתוך עולמה של תורה אז הוא יצא מהעולם אם מעט ואם הרבה אבל אם הוא לומד תורה והוא לא שקוע בתורה אז למעשה הוא חי את חיי היום יום כאדם מן השורה כביכול אז למעשה הנפש שלו מתפזרת בין הטרדות של החומר פעם זה הבנק פעם זה זה. פעם זה זה כל פעם מה שיש.

ולכן ע"מ לחיות עולם פנימי מוכרח שיהיה לאדם חיבור עמוק פנימה והמעשים שהוא עושה לצרכי העוה"ז שבהם הוא פועל ע"א שפעמים הוא טרוד יותר פעמים הוא טרוד פחות סדר בריאתו של עולם אבל זה כפורע חוב בעלמא שנפשו איננה שם וגם בשעה שהוא עושה את אותם דברים עיקר מחשבתו איננה שם אלא פנימה. כדברי ר' חיים מוולוז'נינער הידועים "טוב תורה עם ד"א שיגיעת שניהם משכחת עוון" תורה עם ד"א אומר ר' חיים מוולוז'ין שבשעת הד"א יש בהם תורה גם אם הוא הולך לבנק אם הוא הולך להיכן שהוא הולך אבל אין כוונת הדבר שמוחו ומחשבתו נמצאים בשלמות במקום שהוא נמצא אלא מחשבתו נוטה לעולם הפנימי וכפי הצורך הוא חושב בעולם המעשי שהוא צריך לחשוב לפעמים יותר ולפעמים מעט אבל זה כיוון מהלך פני הדברים.

והעיקר שהנפש לא תהיה מקושרת למה שנמצא כאן בעולם לא מדברים באופן שיש טרדות חמורות ששם העבודה כבר הרבה יותר פנימית מדברים על הסדר ראשית כל של היום יום כדרכו של עולם שהנפש תהיה מחוברת לעולם פנימי להווי דאביי ורביא חוכמת התורה בעומקה והמעשים שהאדם עושה זה מה שמוטל עליו לנהל את חיי היום יום שזה רצונו של הקב"ה בעולם המעשה שבו אנו נמצאים אבל הנפש שלו נמצאת פנימה יש לה מרכז בעולם התורה שלה היכן היא נמצאת והמעשים החיצוניים שהוא עושה הם אינם מסיחים את עיקר מרכז החיים שלו אלא כאדם הלומד ומסתכל לרגע מה השעה זה הסתכלות כהרף עין והוא חוזר לתלמודו אם אין לו טרדה מיוחדת.

כך גם המעשים שהאדם עושה שהנפש תהיה מחוברת מקושרת שכל ולב מחוברים פנימה והמעשים שהוא עושה ע"א שהם דעלמא דפירודא אבל נפשו בעיקר איננה שם הוא עושה מה שצריך לעשות ועי"כ הוא יוצא מתפיסת העולם החומר החיצוני העולם שהוא עלמא דפירודא הוא נמצא בתוך העולם הפנימי שם הוא חי "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות".

אבל יתר ע"כ שתי דברים עיקריים מוציאים את האדם מעולם של האחדות האחד מה שהוזכר השתא שהוא תפיסת עולם החומר שהוא ריבוי של דברים נפזרים עלמא דפירודא החלק השני זה קומת הרצונות של האדם שיש בתוך האדם ריבוי של רצונות שכל אדם ואדם רוצה. הרצונות האלה בד"כ אצל מי שלא עמל לסדרם לכוונם לטהרם ולזככם יש לו ריבוי של רצונות הפונים אנא ואנה לכל מיני כיוונים חלקים עצם הריבוי ויתר ע"כ השתוקקות של הרצונות ויתר ע"כ הוצאתם לפועל כמובן מוציא את האדם מעולם פנימי של אחדות.

ככל שלאדם יש ריבוי של רצונות עוד רצון ועוד רצון יתר ע"כ רצונות שמתגלות מזויות שונות לא מכוון לכיוון אחד אז עצם תפיסת נפשו היא תפיסה של עלמא דפירודא עצם התפיסה של הנפש.

ולכן רב רובם של בני"א יש להם קושי עצום להתרכז איפה שורש הדבר של רב רובו של בני"א יש להם קושי של ריכוז? סיבה ראשונה זה מה שהזכרנו קודם שאדם חי בתפיסה של עולם של חומר עולם של ריבוי פרטים נפזרים ולכן עצם המצאות הנפש במדרגה כזו היא תפיסה של פירוד ולכן זה מקשה על האדם להתרכז עצם ההמצאות עוד לפני מה הוא חושב ועל מה הוא חושב עצם ההמצאות של האדם כאן בעולם זה עולם של ריבוי פרטים רבים מאד מאד וככל שהאדם מקושר כאן לעולם החומר אז הוא מקושר לעולם נפזר ומוזר ולכן קשה לו הריכוז.

ויתר ע"כ מה שמפריע לבני"א להתרכז זה שבמעמקי נפשם יש להם ריבוי של רצונות והרצונות הללו מתגלים הרצון בעומק מתפשט למחשבה והוא כל פעם שולח עוד מחשבה מאותו רצון עוד מחשבה מאותו רצון ועוד מחשבה מאותו רצון אדם מנסה לרכז את מחשבתו בתפילה אדם מנסה לרכז מחשבתו בעמלה של תורה הוא רואה שהמחשבה שלו נעה אנה ואנה

כמובן יש פעמים שהיא נעה אנה ואנה מחמת שמה שנמצא סביבותיו גורם לו לחשוב על אותו דבר אם זה בתורה שסביבותיו מדברים או שהוא רואה דברים דרך החלון וכדו' אם זה בתפילה רעש וכדו' שמפריע אפילו אם הוא עוצם את עיניו הוא יכול לאבד את נקודת המרכז של המחשבה זה ברור.

אבל אפילו אם יש שקט כביכול והכל מבחוץ פחות או יותר לא מניע אותו מהעולם הפנימי שבו הוא צריך להיות אבל מתוכו שלו הוא לא מצליח להגיע לריכוז זה עיקר הקושי של רב בני אדם מתוכו שלו המחשבות נעים אנה ואנה ומהיכן הן נעים אנה ואנה זה מהרצונות הפנימיים של הנפש של מה שהוא רוצה גורם למחשבות להתפשט.

כמו שבשעה שהאדם ישן להבדיל המוחין מסתלקים ואז קומת הרצונות הולך ונוטה יותר לפועל ומצטרף עם עלמא דמיון שהם אלה חלקם הגדול של החלומות שהאדם חולם שמה מתגלים הרצונות שלו שיוצאים בהתגלותם במדמה ועי"כ רואים

גם בשעה שאדם נמצא בהקיץ מדגישים לא רק בשעת החלום כביכול בחיצוניות מנסה להתרכז בתפילה בחיצוניות מנסה להתרכז בסוגיא בה הוא עוסק או שיש לו קושי כללי להתרכז או שהמחשבות להדיא פורחות אנה ואנה ומגיעות לכל מיני מקומות מחשבות על מה שהוא צריך לעשות בפועל או מחשבות על מה שהוא רוצה במעמקים דליה פעמים המחשבות על מה שהוא רוצה זה ברור שזה מה שהוא רוצה ולכן הוא חושב בדבר. ופעמים אדם נראה לו שזה סתם נפל שנפל במחשבתו אבל דאליבא באמת זה ממעמקי הרצונות הפחות גלויים בהכרה שבאדם אלא הם נמצאים במקומות הנעלמים יותר בנפש בתת ההכרה דליה הם יוצאים מהכח לפועל בחלק גדול מבני"א ברב המקרים לא מודעים מה השייכות למחשבה שמגיע לרצון שקיים בתוכם כי עצם הרצון הם לא מכירים כי זהו רצון נעלם וע"י כן יש קושי עצום לבני"א להתרכז להיות שקועים בעולם פנימי להיות בעומקה של עיון של תורה בעומק התפילה וכן על זה הדרך.

יש הפרעות א"כ שמגיעים מכח הפרעות חיצוניות ממש כלומר רעש מבחוץ מראה מבחוץ וכד' יש הפרעות שנובעות מכח מה שמוטל על האדם לעשות ולכן הוא טרוד במה שהוא צריך לעשות ההכרח החיצוני גורם לו להשתעבד לשם קשה לו להתנתק אבל יש את העיקר הפנימי הגורם לאדם את הקושי להתרכז מחמת שמעמקי הרצון שלו יש לו ריבוי והרצונות הללו מה שנראה לרב בני"א שיום שעה שעה במשך היום הרצונות כמו ישנים אבל המציאות האמתית היא לא ככה המציאות האמתית היא שהרצונות הללו כל הזמן פועלים פעם יותר ופעם פחות אבל הם כל הזמן פועלים יש כמובן בני"א שניכר אצלם שהרצונות גועשים ורועשים כסדר זה נראה בתינוקות אבל גם בני"א מבוגרים שהרצונות שלהם פועלים באופן גלוי יותר.

יש את ריבוי של בני אדם שהרצון במשך היום יום שעה שעה נראה כרצון כמעט ישן מידי פעם מתעוררין לנקודת הרצון אבל אליבא דאמת זה שונה לגמרי המודעות לרצונות מתגלה יותר בזמנים מסוימים אבל בעומק הפנימי הרצונות הללו לא ינום ולא ישן הם כל הזמן רוצים אך הם לא יוצאים מהכח אל הפועל כרצון חזק מלשון ריצה שהוא רץ לעשות את הדבר ולקיים את אותו רצון אבל הרצונות הללו הם תערובת יש שם ריבוי גדול של רצונות והריבוי הגדול של הרצונות גורם לכך שכל הזמן יש פעילות של רצונות מיניה וביה בתוך האדם עצמו וכל הזמן כסדר כמעט ללא יוצא מן הכלל הרצונות הללו משלחים את הארתם למח ומכח כך נופל במחשבת האדם כל מיני מחשבות חלקם הוא מבין שהם שייכים לרצון שהוא רוצה כמו שהוזכר וחלקם הוא לא מבין מה הקשר בין מה שהוא חושב לאותם רצונות אבל הם משם.

נבין עכשיו את עומק הסוגיא לפי זה לענינא דידן אל מול פני המנורה האירו שבעת הנרות שהאדם רוצה להגיע למקום של ריכוז מדובר ברכוז של התכלית השאיפה ומי שזכה כבר נמצא שם אבל רב בני"א זה שאיפה ויש את הריכוז יום יום שעה שעה במה שהאדם צריך להתרכז אז אם הסדר שסידר לעצמו בחיים הוא לא נכון כמו שהוזכר אפילו ברוחניות הוא מפזר את יומו זה בעצם צורה שאינה נכונה של חיים אבל אפילו אם האדם מנסה לסדר את יומו שיהיה נקודת מרכז אחד שמסביב לזה סובב הכל ושאר כל הדברים הם הביני וביני של הדבר אבל יש נקודת מרכז אז ראשית פעמים רבות יש לו טרדות של עולם המעשה אבל יתר על כן אם הוא מקושר למעשה אז עצם ההתקשרות הוא נמצא בעלמא דיפרודא.

אם זכה כבר להיכנס לעולם יותר פנימי שהוא מקושר יותר לעולם של תורה אבל עדיין עומק הרצונות שלו לא נעקרו ואם עומק הרצונות של האדם לא נעקרו אז המעמקים הפנימיים שלו מפוזרים עד כשהוא בא לישב ולעסוק בעולמה של תורה מנסה לעמוד ד' אמות של תפילה להתפלל לפניו יתברך שמו. המחשבות פורחות אנה ואנה להיכן שהם פורחות זה הפך גמור ל"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות".

ע"מ להגיע לריכוז אמתי פנימי יש עבודה עמוקה פנימית לברר את מעמקי הרצונות של האדם וככל שהאדם מברר מה הוא רוצה שזה עבודה דק מן הדק ולאחר מכן הוא עושה סדר בתוך קומת הרצונות והוא עמל לעקור את הרצונות שאינם מכוונים נכון ומאידך הוא מעורר כל הזמן כסדר את הרצון הפנימי האמתי זה מה שנצרך. לאט לאט הריבוי מתקטן והרצון השורשי גדל. ואז הנפש נעשית מרוכזת עיקר כח הריכוז בנפשו של האדם "אל מול פני המנורה" הוא תלוי במעמקי הרצון לא בהרגל החיצוני בלבד של כח המחשבה יש בני"א שיש להם כח מחשבה תקיף וחזק שרק מכח המחשבה עצמו הם יכולים להגיע לריכוז זה לא עבודה שבלב זה עבודה שבמח אין להם ריכוז מכח הרצון שבלב אלא רק מכח מחשבה.

פעמים בתורה יש להם כח ריכוז יש להם תשוקת השכל ובתפילה באמת המחשבות שלהם פורחות אנה ואנה כי אין להם כח להתרכז כי הלב הרי הרצונות לא מרוכזים אין לו כח של מחשבה בתפילה הוא לא עושה סדר בענינים של תפילה ממילא הוא נשאר בלי כח של ריכוז בתפילה.

אבל אם רוצים להגיע לצורת חיים שלמה אמיתית צריך לבנות את קומת הרצון באורכו מחד לבנות סדר חיים נכון של עמלה של תורה לבנות כח ריכוז חיצוני בסדר של מחשבה להתרגל להתרכז כסדר עוד ועוד ולהגדיל את הזמן אבל העיקר נבנה על

קומת הרצון הפנימי המתגלה בתוך האדם הרוצה להחכים ידרים שמנורה בדרום צריך שיהיה באמת רוצה שזה עיקר רצונו אם יש עוד הרבה מאד רצונות לא שייך להגיע לחיבור פנימי שלם של מעמקי החכמה כי הרצונות שולחים את חלקיהם במחשבה והם גורמים את הפיזורים יתכן שהאדם לומד הרבה ויודע הרבה אבל הוא לא מחובר בריכוז עמוק כי הרצונות הללו מפריעים לו כל הזמן ככל שהאדם זוכה לטהר את הרצון באופן כזה שהריבוי הולך ומוקטן והרצון העיקרי הולך ונעשה תקיף יותר וחזק יותר בצירוף לכל החלקים שהוזכר קודם לכן אזי יש לאדם נקודת מרכז של תכלית מחווי באצבע ואמרי זה ה' קווינו לו שאיפה כתכלית אבל מאידך יש לו מרכז של יום יום שעה שעה נקודת מרכז מעשית שבה עיקרה בה עוסק והרצונות פחות ופחות מפריעים לו לאותה נקודת מרכז אדם כזה הוא חי בעצם בעולם של דבקות ודבקות השלימה היא כמובן בו יתברך שמו נוכח פני ה' התכללות בבורא אבל יש דבקות במדרגה שבה הוא נמצא רב בנ"א גם לא דבקים במדרגה שבה הם נמצאים מפוזרים דבקות היא בכל מדרגה יש את הדבקות הפרטית של אותה מדרגה "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" להגיע לדבקות הפרטית שבכל מדרגה ומכח כך להגיע לדבקות האחרונה "כולם מחווין באצבע ואמרי זה ה' קווינו לו וישיענו"

- [\[שיחת השבוע תשע"ו-ח 1\]](#)

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur/064-בהעלותך-מרכז-תשענח>

Links

[1] <http://bilvavi.net/weekly.shmuess>